

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 145/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Gergelym Pšenákom, advokátom, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 18C/22/2023-177 zo 4. novembra 2024 a proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/7/2025-212 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 12, čl. 20, čl. 46 ods. 2 a 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označenými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté zrušiť a vec vrátiť označeným súdom na ďalšie konanie.
2. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že sťažovateľovi mala byť spôsobená škoda oneskoreným pridelením právneho zástupcu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6C/243/2008. Predmetné konanie bolo zastavené rozhodnutím z 11. augusta 2010 a sťažovateľovi bolo doručené rozhodnutie o pridelení právneho zástupcu 13. augusta 2010.
3. Sťažovateľ sa u aktuálnej žalovanej – Slovenskej republiky, v mene ktorej konalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, domáhal predbežného prerokovania svojich nárokov viacerými podaniami. Posledné oznámenie o výsledku predbežného prerokovania bolo sťažovateľovi zo strany

žalovanej doručené 12. januára 2015. Sťažovateľ si nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup uplatnil žalobou z 12. marca 2023. Na podklade uvedeného okresný súd konštatoval, že sťažovateľ sa uplatneného nároku na náhradu škody domáhal na súde až po uplynutí premlčacej doby.

4. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom trval na podanej žalobe a aj na tom, že nesprávnym úradným postupom boli porušené jeho ústavné práva. Zdôraznil, že sa so svojimi sťažnosťami a námietkami obrátil opakovane na žalovanú, ako aj na samotného premiéra, ale bezvýsledne. Prezentoval postoj, že žalovaná má povinnosť na každé jeho podanie reagovať osobitne a že k predbežnému prerokovaniu nedošlo, a to napriek jeho osobným návštevám žalovanej.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, s ktorým sa v plnej miere stotožnil. K odvolaniu sťažovateľa dodal, že žalovaná ako príslušný orgán sťažovateľove podania prerokovala a s výsledkom ho riadne oboznámila v oznámení z 5. januára 2015, v ktorom bol sťažovateľ riadne poučený o možnosti uplatnenia nároku na náhradu škody súdnou cestou. Krajský súd uviedol, že účelu a zmyslu zákona by sa priečilo, ak by takúto možnosť nevyužil a opätovne by sa opakovane domáhal predbežného prerokovania na príslušnom orgáne v tej istej veci bez uplatnenia si svojho nároku na súde žalobou. K námietke sťažovateľa, že k predbežnému prerokovaniu nedošlo, pretože žiadal žalovanú o osobné stretnutie, odvolací súd uviedol, že forma prerokovania s príslušným orgánom nie je zákonodarcom daná, a teda nie je v rozpore so zákonom, ak došlo k predbežnému prerokovaniu písomnou formou. Skutočnosť, že vyrozkovanie o predbežnom prerokovaní nárokov nebolo podľa predstáv sťažovateľa, nemožno chápať ako porušenie jeho práv. Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalovaná vzniesla námietku premlčania, ktorú okresný súd vyhodnotil v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. Z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) ako dôvodnú. K tomuto záveru dospel na tom podklade, že sťažovateľovi bolo doručené rozhodnutie okresného súdu, ktoré považoval za nezákonné, 13. augusta 2010, čo zároveň možno označiť za moment, keď sa o nezákonnosti dozvedel. K definitívnemu predbežnému prerokovaniu zo strany žalovanej došlo 5. januára 2015. Sťažovateľ podal žalobu na súd až 13. marca 2023, z čoho jednoznačne vyplýva, že nárok žalobcu je premlčaný.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje, že jeho práva boli porušené oneskoreným pridelením právneho zástupcu. Odôvodnenia napadnutých rozhodnutí považuje za protirečivé, pretože k žiadnemu predbežnému prerokovaniu jeho nároku so žalovanou nedošlo. So záverom o premlčaní nároku sa sťažovateľ nemôže stotožniť, pretože ho považuje v zmysle čl. 12 ods. 1 ústavy za nepremlčateľný.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

9. Všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu (III. ÚS 349/2015). Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľky uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016, IV. ÚS 49/2022). V dôvodoch ústavnej sťažnosti sa majú prejaviť podstatné vecné námietky korešpondujúce s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd.

10. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021).

11. Tvrdenie, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí je protirečivé, pretože k predbežnému prerokovaniu sťažovateľovho nároku nedošlo, nemožno považovať samo osebe za konkrétne skutkové a právne dôvody, tak ako to predpokladá § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to najmä, ak z napadnutých rozhodnutí vyplýva presný opak. Skutočnosť, že zástupcovia žalovanej so sťažovateľom nerokovali osobne, skutočne nemožno považovať za porušenia zákona o zodpovednosti za škodu. Napokon ani presvedčenie sťažovateľa o nepremlčateľnosti jeho nároku na uplatnenie náhrady škody samo osebe bez bližšieho odôvodnenia nie je splnením podmienky konkrétnych skutkových a najmä relevantných právnych dôvodov podľa zákona o ústavnom súde.

12. Rozsah nedostatkov odôvodnenia ústavnej sťažnosti je taký, že ústavný súd nemal priestor, aby svojím zásahom (či už vo forme výzvy na doplnenie ústavnej sťažnosti, alebo vlastnou aktivitou) odstránil tieto nedostatky ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týkalo najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (nedostatočného odôvodnenia), teda podstaty ústavnej sťažnosti a zároveň sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom riadne zastúpený, ústavný súd nepristúpil k vyzve na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019, II. ÚS 520/2023).

13. Ústavný súd z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu